

TAPPERIEN JUHOLA TAITEILIJAVELJESTEN KOTITILA

Juhola on Tapperin taiteilijaveljesten Markon, Harriin, Kainin ja Yrjön Leuhunkoskeen rajoittuva kotitila Saarijärven Tarvaalassa. Veljesten isoisän isä Juho Mikonpoika asettui asumaan Ryöppälän torppaan vuonna 1861. Tilaa, jossa veljekset myöhemmin viettivät lapsuutensa ja nuoruutensa, alettiin kutsua Juholaksi. Nykyisen, vuonna 1947 valmistuneen päärakennuksen yläkerrassa ovat yhä Markon kirjoituskoppi ja veljesten huoneet.

Navettagalleria Jarskassa on järjestetty kesäisin näyttelyitä jo yli 20 vuotta. Juholan pihapiiriin veljesten kasvuvuosien tapahtumapaikoille pääsee tutustumaan merkittyä maastoreittiä seuraten. Reitin alussa QR-koodi johdattaa Saarijärven museon tekemiin reitin mobiilioppaisiin, osoitteeseen [tarinasoitin.fi/maastoreitti](http://www.saarijarvi.fi/maastoreitti). Niissä kirjailija Harri Tapper kertoo monista reitin paikoista vuonna 1996 taltioiduissa videohaastatteluissa.

AVOINNA

Kohde on avoinna kesäisin. Näet ajan tasalla olevat avoinnaoloajat osoitteesta www.saarijarvi.fi/museo/aukioloajat. Avoinna myös avoinnaoloaikojen ulkopuolella ryhmille tilauksesta.

Galleria Jarskassa on kesäisin vaihtuva näyttely. Jarska on avoinna Juholan avoinnaoloaikojen mukaisesti.

PÄÄSYMÄKSUT (€)

AIKUISET, 15-V.-	5,00
AIKUISET, RYHMÄ*	2,50
LAPSET, 0-14-V.	0,00
ELÄKELÄISET	2,50

* Hinta ryhmille, joissa 10 henkilöä tai enemmän.

YHTEYSTIEDOT

Ryöppäläntie 59, 43130 Tarvaala
puh. 044 459 8291 ja 044 459 8413
museo@saarijarvi.fi
<http://www.saarijarvi.fi/museo/tapperien-juhola-ja-galleria-jarska>

 SAARIJÄRVEN MUSEO
Saarijärvi Museum

SU

TAPPERIEN JUHOLA
Tapper Brothers' Juhola

LAHJAKKAIDEN
TAITEILIJAVELJESTEN KOTITILA
JA GALLERIA JARSKA

KAKSI KIRJAILIJAA, KUVANVEISTÄJÄ JA LAVASTAJA

MARKKO VIKTOR TAPPER
(15.8.1924–14.6.1973)

KIRJAILIJA MARKO TAPIO

"Veljesten vanhin. Ankkuriainesta oli ja Mooses. Etevä kirjailija ja kuoleman vimman mies."

Pääteokset Alpo Heiskasen viikatetanssi sekä Arktinen hysteria 1 ja 2. Marko Tapion tuotanto käsittää 12 proosateosta sekä monia näytelmiä. Hän sai mm. Suomen valtion kirjallisuuspalkinnon ja F. E. Sillanpää - sekä Bergbom-palkinnot.

HARRI TAPPER (28.3.1929–23.12.2012)

KIRJAILIJA JA OPETTAJA

"Veljesten teräväpää. Porvarillinen ja yhteiskunnallinen. Kummallinen. Taiteilijana räiskyy, kun ikää sai."

Tunnetaan omaa ja taiteilijaveljestensä varttumista kuvanneesta romaanitriologiasta Näin syntyvät reventulet, Kerrothan, oi koivu ja Tulva. Myöhemmin muistelmasarja laajeni vielä itsenäisellä romaanilla Missä kurkien aura on, joka oli myös Finlandia-palkinnon ehdokkaana. Harri sai kirjallisuuden Suomi-palkinnon ja valtionpalkinnon sekä Pro Finlandia - ja Mikael Agricolan mitalit.

KAIN TAPPER (6.6.1930–17.8.2004)

**KUVANVEISTÄJÄ JA SUOMEN AKATEMIAN
KUVANVEISTON PROFESSORI**

"Ehjäniskainen mies, luontoihminen. Urheilijana uhmakas. Kuvanveistäjänä hyvä. Vihtorin ja Suomen akatemian jäsen."

Lukuisia julkisia teoksia, mm. Golgatan kallio Oriveden kirkossa, Alkunäytös Helsingissä, Musta kallo, Maakallo, Tarmo Mannin muistomerkki ja Tapperien sukuhaudan muistomerkki Surumarssi Saarijärvellä, Yö-teos Jyväskylässä. Kain sai mm. Suomen valtion taidepalkinnon sekä Overbeck- ja Henrik Steffens -palkinnot. Hänet nimettiin akateemikoksi. Teoksia on monissa kokoelmissa sekä Suomessa että ulkomailla.

YRJÖ TAPPER (19.8.1932–29.12.2014)

LAVASTAJA

"Urheilijana monilajisin. Niin hyvä, että harmitti. Kulissinpystyttäjä pätevä. Puhuu vähän, mutta tarpeellista."

Yli 300 lavastusta mm. Suomen Kansallisteatterissa sekä Tampereen ja Porin teatterissa. Yrjö Suunnitelti myös näytelmien käsiohjelmia, julisteita ja useita oopperalavastuksia mm. Wagnerin Lentävään hollantilaiseen ja Kokkosen Viimeisiin kiusauksiin. Yrjö on saanut Tampereen teatterikesän palkinnon lavastuksesta näytelmään Ruskie neitsyt.

Juholassa elettiin kuin muissakin suomalaisissa pienviljelijäkodeissa, joissa tekemistä riitti myös lapsille. Kotiaskareista ylennyttiin paimeniksi ja lopulta päästiin pelto- sekä metsätöihin. Pojat myös osallistuivat jo nuoresta lähtien isänsä Vihtorin kanssa uittotöihin, joista saatu tienesti oli merkittävä lisä perheen elantoon. Vanhemmat sallivat veljesten leikin ja ilonpidon, sillä he ymmärsivät, ettei poikien elämä saa olla pelkkää kauranniittoa ja tukinuittoa.

Vihtori sanoi itseään sekatyömieheksi, usean työn taitajaksi. Hän oli hyvä käsistään sekä tarinankertaja. Äiti Aino oli kuvataiteilija tehden maalauksia ja huoneentauluja sekä veistäen puulehmiä.

Maaseudun sähköistyksen yhteydessä 1950-luvun lopulla päätettiin voimalaitoksen rakentamisesta Leuhunkoskeen. Veljesten vanhemmat kävivät oikeustaistelun kosken valjastamisen haitoista. Aineellisten vahinkojen lisäksi he vaativat korvausta maiseman muutoksesta ja sen vaikutuksesta taiteelliseen työskentelyyn. Tämä "koskisota" oli ensimmäinen yleistä merkitystä saanut kannanotto luonnon ja maiseman henkisten arvojen puolesta Suomessa.